

MOTIVATIE ACTIE 'BURGERZIN' VERKIEZINGEN 10 JUNI 2007

De eis tot splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde vindt zijn oorsprong in de vastlegging van de taalgrens in 1963 die niet werd doorgetrokken voor kieszaken. De Vlaamse partijen slaagden er ondanks vaak herhaalde beloften tot op heden niet in die fout ongedaan te maken.

Concreet komt het er op neer dat op 10 juni aanstaande de inwoners van Halle-Vilvoorde bij de Kamerverkiezingen opnieuw zullen geconfronteerd worden met Franstalige Brusselse kopstukken. Bij de Senaatsverkiezingen (net zoals bij de Europese verkiezingen overigens) gaat het om Franstalige kandidaten afkomstig uit heel Wallonië. In Affligem (grenzend aan Aalst) en Zemst (grenzend aan Mechelen) en 33 andere Vlaamse gemeenten zal men dus opnieuw kunnen kiezen voor een Maingain, Onkelinx, Michel, Milquet, Happart om er maar enkele te noemen. Bijna 10% van de Vlaamse bevolking wordt aldus als tweetalig en deeluitmakend van het Waalse en Brusselse kiesgebied beschouwd.

Deze "appreciatie" van dit stukje Vlaanderen speelt ook mee bij nieuwkomers die zich in onze regio vestigen. Precies doordat zij op geestesgenoten van de eigen taalgroep kunnen blijven stemmen, blijven zij zich richten op de eigen media, opiniemakers ... hetgeen hun integratie in Vlaanderen uiteraard niet bespoedigt. Zij worden in deze houding gesterkt door de Franstalige partijen die tegen elkaar opbieden in hun verdediging van de francofonie en de verfransing van Vlaams-Brabant. **De kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde legt aldus een blijvende hypotheek op het Nederlandstalig karakter van onze regio.**

Men hoeft overigens geen juridisch expert te zijn om aan te voelen dat deze constructie over provincie-, gewest- en taalgrens heen regelrecht ingaat tegen de federale logica. Wraakroepend wordt het wanneer we daarnaast de vaststelling leggen dat de omgekeerde mogelijkheid (Vlaamse lijsten die aan de Waals-Brabantse kiezer worden voorgelegd) niet bestaat. **De eis tot splitsing is niet alleen een kwestie van Vlaams bestuur, het is ook een kwestie van degelijk bestuur**, van respect voor de grondwet en van gelijkwaardige behandeling van de Franstaligen in de Vlaamse gordel rond Brussel en de Vlamingen in Waals-Brabant.

Het arrest van het Arbitragehof van 26 mei 2003 is duidelijk: "door de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde te handhaven, **behandelt de wetgever de kandidaten van de provincie Vlaams-Brabant op een andere wijze dan de kandidaten van de andere provincies** vermits zij die kandidaat zijn in de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde in concurrentie moeten treden met kandidaten die elders dan in de provincie kandideren". Met dit arrest is ook een **terugkeer naar de oude situatie juridisch onmogelijk** (arrondissementele kieskringen).

Het arrest bracht verder duidelijkheid over de termijn waarbinnen een einde moest komen aan deze ongrondwettige toestand: "binnen een termijn van 4 jaar die aanvangt op het in artikel 105 van het Kieswetboek bepaalde ogenblik". Volgens de ene interpretatie (verdedigd door prof. Paul van Orshoven) betekent dit dat nieuwe verkiezingen in een niet-gesplitst BHV vóór 18 mei (datum van vorige federale verkiezingen) dienen georganiseerd te worden, volgens een andere interpretatie (verdedigd door prof. Matthias Storme) waren de vorige verkiezingen de laatste verkiezingen waarbij het ongrondwettige BHV werd gedoogd. Wat ook de interpretatie moge zijn, **verkiezingen op 10 juni in een niet-gesplitste kieskring zijn onwettig**.

Omdat de niet-gesplitste kieskring zonder meer in strijd is met de grondwettelijke indeling van het land en met de federale loyaliteit zien wij ons uit burgerzin genoodzaakt een nieuwe dienstweigeringsactie te ondernemen. Als de federale overheid weigert haar eigen wetten toe te passen, zelfs op bevel van een rechter, dan moeten we zelf de

federale overheid daartoe dwingen. Door een groot aantal deelnemers aan deze actie wordt het organiseren van Waalse verkiezingen in Vlaanderen effectief onmogelijk. Het is het enige verweer dat overblijft, maar het is wel een heel sterk verweer. Bij vorige dienstweigeringsacties (2003 en 2004) werd slechts tegen enkele van het zeventigtal effectief opgeroepen dienstweigeraars een procedure opgestart. Slechts enkelen werden uiteindelijk veroordeeld. Met het arrest van het Arbitragehof aan onze zijde lijkt het heel waarschijnlijk dat de parketten in de meeste gevallen zullen beslissen om geen vervolging in te stellen.

Onze actie is tot slot ook **een oproep aan onze Vlaamse politici om woord te houden.** Wij herinneren Patrick Dewael, als inrichter van de ongrondwettige verkiezingen van 10 juni aanstaande, aan het door hem op 13 juli 1999 afgesloten Vlaams regeerakkoord waarin een oplossing werd vooropgesteld tijdens de eerste helft van de legislatuur (voor 2002 dus). Wij wijzen de Vlaams-Brabantse provinciegouverneur Lode De Witte, die als regeringscommissaris zal geroepen worden om toe te zien op de organisatie van de verkiezingen, op de verschillende resoluties die dienaangaande reeds door de provincieraad van Vlaams-Brabant werden aangenomen, de laatste op 21 maart 2007. We herinneren alle Vlaamse partijen vooral aan de Plechtige Splitsingsverklaring van 13 mei 2004. Het was een **plechtige belofte aan de actievoerende burgemeesters en de 13.000 betogers te Halle om Brussel-Halle-Vilvoorde onverwijld en zonder toegevingen te splitsen.** Voor een onverwijld splitsing is het inmiddels te laat, voor een splitsing zonder toegevingen niet. Het is nog niet te laat om deze splitsing te realiseren vóór 10 juni, **de wetsvoorstellen tot splitsing zijn reeds lang ingediend en getoetst door de Raad van State en kunnen bij eenvoudige meerderheid worden goedgekeurd.** Waarop wachten onze Vlaamse politici nog, want, *“wat belet ons Vlaamse partijen nu (na het door Wallonië opgelegde vreemdelingenstemrecht) nog om op onze beurt onze meerderheid uit te spelen? Om bijvoorbeeld de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde af te dwingen?”* (Bart Somers in Het Belang van Limburg op 7 februari 2004)

Een splitsing voor 10 juni is de enige mogelijkheid om de vertrouwensbreuk die door de herhaalde woordbreuk is ontstaan te herstellen. Het is ook de enige garantie op een splitsing zonder toegevingen. De splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde mag geen voorwerp uitmaken van een koehandel bij het aanstaande rondje staatshervormen. Waarom zou de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde ten koste moeten gaan van verdere stappen in de staatshervorming en van verdere stappen naar meer Vlaamse welvaart? Waarom zou Vlaanderen moeten betalen om de toepassing van de grondwet te verkrijgen?

Het is begrijpelijk dat in volle verkiezingstijd de aandacht volledig verschuift naar de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Laat ons toch niet vergeten dat **ook de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde voorwerp uitmaakt van de talrijke aangenomen resoluties en even talrijk aangegane beloftes.** Het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is vier maal zo groot als het gemiddelde arrondissement. Het dient te werken met twee taalregimes en ligt verspreid over twee provincies en gewesten met elk hun eigen beleid en regelgeving. De inwoners van Halle-Vilvoorde zijn het slachtoffer van de tweetaligheid van de Vlaamse magistraten die steeds meer Franstalige zaken moeten behandelen, Vlaamse zaken blijven daardoor vaak al te lang aanslepen. Het spreekt voor zich dat Brussel met zijn grootstedelijke criminaliteit en het meer landelijke Halle-Vilvoorde elk hun eigen noden hebben. **Een splitsing van het gerechtelijk arrondissement zou garant staan voor beter bestuur van de rechtbanken, parketten en politie en garandeert een gelijkwaardige behandeling van alle Vlamingen.** Wie kan daar iets op tegen hebben?

Halle-Vilvoordekomitee, Vlaamse Volksbeweging en Taalaktiekomitee onder de auspiciën van het O.V.V.